

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 196/2010-28

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 22. apríla 2010 predbežne prerokoval sťažnosť spoločnosti S., a. s., B., zastúpenej advokátom Mgr. P. B., B., vo veci namietaného porušenia základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, ako aj práva na ochranu majetku podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3 Obo/32/2009 zo 16. decembra 2009 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť spoločnosti S., a. s., **o d m i e t a** pre neprípustnosť.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 16. marca 2010 doručená sťažnosť spoločnosti S., a. s., B. (ďalej len „sťažovateľ“), vo veci namietaného porušenia základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48

ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“), základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 ústavy, ako aj práva na ochranu majetku podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dodatkový protokol“) rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 3 Obo/32/2009 zo 16. decembra 2009.

Sťažovateľ vo svojej sťažnosti uviedol:

«Rozhodnutím Okresného úradu v M. z 25. februára 1997 (ďalej len „Rozhodnutie“) bol Sťažovateľovi povolený odber povrchovej vody z rieky Laborec, a to najmä za účelom chladenia zariadení... V. Rozhodnutie stanovuje maximálny ročný a denný odber, neobsahuje však žiadne informácie o cene, ktorá mala byť zaplatená za vodu Sťažovateľom. Rozhodnutie uvádza, že konkrétne množstvo odoberaných povrchových vôd bude pravidelne upresňované zmluvami medzi správcom toku – S., štátny podnik (ďalej len „Dodávateľ“) a Sťažovateľom.

Podľa zákona č. 138/1973 Zb. o vodách, v znení účinnom v čase vydania Rozhodnutia, odber vody (od určitých minimálnych objemov, ktoré v tomto prípade boli splnené) z vodného toku zakladá povinnosť platiť odplaty správcovi vodného toku (v tomto prípade Dodávateľovi), ktoré slúžia na úhradu nákladov spojených so správou vodných tokov. Rozsah odplát a spôsob, ktorým sa určuje ich výška, ustanovuje vláda.

Dodávateľ a Sťažovateľ uzatvorili 15. júla 1999 kúpnu zmluvu (ďalej len „Kúpna zmluva“) na dodávku (i) vratnej povrchovej vody na prietokové chladenie (ďalej len „Vratná povrchová voda“) v cene 0,746 Sk za m³ a (ii) nevratnej doplňujúcej vody (ďalej len „Nevratná povrchová voda“) v cene 1,20 Sk za m³. Uvedená Kúpna zmluva - aj keď bola podpísaná v druhej polovici roku 1999 - mala pokrývať celý rok 1999. Pre roky 2000, 2001 a 2002 nebola podpísaná obdobná zmluva.

V roku 2002 odoberal Sťažovateľ povrchovú vodu z rieky Laborec, pričom medzi stranami v spore vo veci samej existovala zhoda o množstve odobratej vody. Pokiaľ ide o rokovania medzi Sťažovateľom a Dodávateľom o zmluve týkajúcej sa odberu vody v roku 2002, podľa záznamu pre pamäť zo stretnutia strán konaného 25. januára 2002 (ďalej len „Záznam pre pamäť“):

- a) *Sťažovateľ oznámil Dodávateľovi predpokladaný objem odberu pre rok 2002;*
- b) *Dodávateľ navrhol cenu za vodu vo výške 1,00 Sk za m³ pre využívanie na prietokové chladenie (teda cenu Vratnej povrchovej vody) a 1,20 Sk za m³ pre ostatné využívanie;*
- c) *obe strany vyjadrili vlastné stanoviská k navrhovaným cenám (toto tvrdenie je uvedené v Zázname pre pamäť, samotné znenie stanovísk nie je opísané);*
- d) *Sťažovateľ uviedol, že navrhované ceny bude musieť schváliť jeho vedenie;*
- e) *až do doby uzatvorenia kúpnej zmluvy pokrývajúcej odber vody v roku 2002 bude odber vody fakturovaný v cenách uplatňovaných v roku 2001.*

Počas celého roku 2002 platil Sťažovateľ Dodávateľovi za odbery vody vyššie uvedené ceny uvedené v Zázname pre pamäť. Dodávateľ nemohol technicky Sťažovateľovi zabrániť v odbere vody; v roku 2002 Dodávateľ nepodnikol žiadne právne kroky s cieľom zamedziť alebo obmedziť odber vody Sťažovateľom.

Dňa 15. januára 2003 Dodávateľ vystavil faktúru na sumu 176.141.433,60 Sk (vrátane DPH) zodpovedajúcu doplatku vo výške 0,60 Sk za m³ k cene, ktorú už Sťažovateľ za Vratnú povrchovú vodu zaplatil v roku 2002. Sťažovateľ odmietol túto faktúru zaplatiť. Podstatou sporu vo veci samej teda bola úhrada za Vratnú povrchovú vodu, nazývanú aj povrchová voda na prietokové (alt. prietokové) chladenie.»

Zo sťažnosti a z pripojených listinných dôkazov ďalej vyplynulo, že návrhom doručeným Krajskému súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) 27. decembra 2004 sa S., štátny podnik (ďalej len „žalobca“), domáhal od sťažovateľa zaplata sumy 176 141 433,60 Sk s príslušenstvom a trov súdneho konania z titulu vydania bezdôvodného obohatenia sťažovateľa, ktorý v roku 2002 bez riadne uzatvorenej zmluvy odoberal od neho povrchovú vodu, za ktorú zaplatil nižšiu sumu, aká mu bola vyúčtovaná. Krajský súd rozsudkom č. k. 3 Cb 211/04-214 z 30. apríla 2007 návrh žalobcu zamietol s odôvodnením, že žalobca neunesol dôkazné bremeno, keď nepreukázal, že sťažovateľ sa na jeho úkor bezdôvodne obohatil. Krajský súd dospel k záveru, že zmluva ako celok uzavretá nebola, avšak na základe odsúhlaseného množstva odobratej vody v rámci mesačných faktúr vystavovaných v cenách dohodnutých v kúpnej zmluve na rok 1999, ktoré sťažovateľ v celom rozsahu uhradil, došlo s poukazom na § 3 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej

republiky č. 18/1996 Z. z. o cenách v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o cenách“) k uzavretiu zmlúv v rozsahu zákonom ustanovených podstatných náležitostí.

Proti rozsudku krajského súdu č. k. 3 Cb 211/04-214 z 30. apríla 2007 podal žalobca odvolanie, v ktorom namietol s poukazom na záznam pre pamäť z rokovania účastníkov 25. januára 2002, že k dohode o cene nedošlo, a preto mesačne faktúrovaná cena nebola konečná.

Najvyšší súd uznesením č. k. 3 Obo 211/2007-241 z 23. apríla 2008 napadnutý rozsudok krajského súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Najvyšší súd v uznesení konštatoval, že súd prvého stupňa pri posudzovaní uplatneného nároku žalobcu nesprávne aplikoval ustanovenie § 3 ods. 1 druhej vety zákona o cenách, podľa ktorého dohoda o cene vznikne aj tým, že kupujúci zaplatí cenu tovaru vo výške požadovanej predávajúcim, a to z dôvodu, že sťažovateľ žalobcom fakturovanú cenu za odber povrchovej vody v roku 2002 v celej požadovanej výške, t. j. vrátane jej doúčtovania vo faktúre č. 91220080 z 15. januára 2003 v sume 176 141 433,60 Sk, nezaplatil. Čo sa týka záznamu pre pamäť z prerokovania podmienok kúpnej zmluvy na rok 2002 z 25. januára 2002, najvyšší súd uzavrel, že ho nemožno považovať za úkon, z ktorého by účastníci konania nadobudli práva alebo povinnosti. Vzhľadom na uvedené teda mal byť aj postup žalobcu pri fakturácii mesačných odberov iba predbežný, a to do uzavretia kúpnej zmluvy na rok 2002. Najvyšší súd považoval závery súdu prvého stupňa o tom, že platením faktúr došlo k dohode o cene, za nesprávne, v dôsledku čoho konštatoval, že rozhodnutie súdu prvého stupňa o nedôvodnosti uplatňovaného práva navrhovateľa z titulu bezdôvodného obohatenia (v súvislosti s ktorým nebolo vykonané žiadne dokazovanie) je predčasné. Vzhľadom na závery rozhodnutia najvyššieho súdu sťažovateľ v zmysle žaloby odoberal povrchovú vodu bez právneho dôvodu, na základe čoho mu vzniklo bezdôvodné obohatenie.

Krajský súd v súlade s právnymi závermi odvolacieho súdu v novom prvostupňovom konaní doplnil dokazovanie listinnými dôkazmi žalobcu – Správou o výsledku rozboru hospodárskej činnosti za rok 2002 (ďalej len „správa o rozboře“), Správou audítora z overenia účtovnej závierky k 31. decembru 2002 (ďalej len „správa audítora“) a písomnými podaniami a prednesmi účastníkov na pojednávaní.

Rozsudkom krajského súdu z 26. novembra 2008 č. k. 3 Cb 211/04-281 (ďalej len „rozsudok krajského súdu“) bol sťažovateľ zaviazaný zaplatiť žalobcovi sumu

176 141 433,60 Sk s úrokom z omeškania 9,43 % p. a. od 30. januára 2003 do zaplatenia, ako aj trovy konania v celkovej výške 8 553 400 Sk.

Sťažovateľ v sťažnosti poukázal na odôvodnenie rozsudku krajského súdu, v ktorom sa okrem iného uvádza:

„... Z ekonomických dokladov navrhovateľa, konkrétne Správy o výsledku rozboru hospodárskej činnosti za rok 2002, je preukázané, že hospodársky výsledok podniku navrhovateľa - zisk vo výške 16,9 mil. Sk - bol tvorený vrátane započítania spornej faktúry č. 91220080 zo dňa 15.1.2003 vo výške 176.141.433,60 Sk; inak by zaznamenal stratu vo výške cca 140 mil. Sk. ...

Správou audítora z overenia účtovnej závierky k 31.12.2002 je preukázané, že účtovná závierka vo všetkých významných súvislostiach, majetok, záväzky a výsledok hospodárenia je v súlade s predpismi pre účtovníctvo. Preto audítor navrhol zakladateľovi účtovnú závierku schváliť bez výhrad.

Z uvedeného je teda zrejmé, že navrhovateľ pre účely tvorby svojich cien účtoval iba o ekonomicky oprávnených nákladoch, predpokladaných vyššie citovaným ustanovením § 2 ods. 3 písm. a/ zákona o cenách; neporušil teda ani podzákonné normy - výmery MF SR, upravujúce v rozhodnom období cenovú reguláciu. Ak mu teda odporca nezaplatil sumu 176.141.433,60 Sk, doúčtovaných faktúrou č. 91220080 zo dňa 15.1.2003, získal na jeho úkor tovar vo vyššej hodnote ako zaplatil, teda sa bezdôvodne obohatil. ...“

S uvedeným názorom vysloveným v novom prvostupňovom rozsudku sťažovateľ nesúhlasil a proti rozsudku krajského súdu podal odvolanie. Sťažovateľ v odvolaní okrem iného namieta, že súd prvého stupňa dokazovanie v zmysle pokynu odvolacieho súdu nevykonal (nedoplnil), a preto dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, čím je daný odvolací dôvod podľa § 205 ods. 2 písm. d) Občianskeho súdneho poriadku (ďalej aj „OSP“).

Podľa názoru sťažovateľa zo správy o rozbere a správy audítora nemožno vyvodiť výšku bezdôvodného obohatenia a krajský súd sa mal zaoberať objektívnou, trhovou hodnotou plnenia nadobudnutého žalovaným. V danom prípade súd prvého stupňa namiesto toho, aby preskúmal hodnotu plnenia (odobratej vody), ktoré získal sťažovateľ v priebehu

roku 2002, uspokojil sa s tým, že žalovanému uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu zodpovedajúcu nákladom, ktoré žalobca údajne ekonomicky oprávnene na odobratú vodu vynaložil.

S poukazom na ustanovenie § 238 ods. 3 OSP sťažovateľ navrhol, aby v prípade potvrdzujúceho rozsudku odvolacieho súdu bolo pripustené dovolanie, keďže ide o rozhodnutie zásadného právneho významu.

Najvyšší súd rozsudkom zo 16. decembra 2009 sp. zn. 3 Obo/32/2009 (ďalej len „napadnutý rozsudok“) o odvolaní sťažovateľa rozhodol tak, že rozsudok krajského súdu potvrdil.

Sťažovateľ proti napadnutému rozsudku v sťažnosti okrem iného uviedol:

«Sťažovateľ namieta, že Napadnutým rozsudkom bolo porušené jeho základné právo na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 Ústavy SR a čl. 6 ods. 1 Dohovoru, keďže Porušovateľ sa pri svojom rozhodovaní nevysporiadal so zásadnou argumentáciou Sťažovateľa v súvislosti s určením výšky bezdôvodného obohatenia získaného Sťažovateľom... a neumožnil mu ani bezprostredne sa v tej veci vyjadriť pred súdom. Sťažovateľ rovnako namieta, že Napadnutým rozsudkom bolo porušené jeho právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 Ústavy SR a čl. 6 ods. 1 Dohovoru a tiež jeho právo na prístup k súdu podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 Ústavy SR. ...

Porušovateľ sa v odôvodnení Napadnutého rozsudku vôbec nevysporiadal s námietkou nevykonania dokazovania v zmysle pokynu odvolacieho súdu a nesprávnych skutkových zistení zakladajúcou odvolací dôvod podľa ust. § 205 ods. 2 písm. d) OSP... V tomto kontexte Sťažovateľ poukazuje na ustanovenie § 127 ods. 1 OSP stanovujúce povinnosť súdu ustanoviť znalca vždy v prípade, ak rozhodnutie závisí od posúdenia skutočností, na ktoré treba odborné znalosti, v tomto prípade na účely stanovenia objektívnej trhovej hodnoty plnenia, ktoré nadobudol Sťažovateľ od Dodávateľa v období roku 2002, resp. stanovenie rozsahu ekonomicky oprávnených nákladov Dodávateľa na poskytnuté plnenie. ...

Porušovateľ sa v odôvodnení Napadnutého rozsudku nevysporiadal s relevantnou argumentáciou Sťažovateľa... Na zásadnú právnu otázku vyplývajúcu z predmetnej odvolacej argumentácie Sťažovateľa neriešenú v doterajšej rozhodovacej činnosti Porušovateľa - či rozsah bezdôvodného obohatenia v prípade plnenia podliehajúceho cenovej regulácii... treba stanoviť v rozsahu sumy objektívnej trhovej hodnoty plnenia v čase a mieste vzniku bezdôvodného obohatenia..., alebo či v takomto prípade zodpovedá suma bezdôvodného obohatenia ekonomicky oprávneným nákladom na poskytnuté plnenie... nezodpovedal spôsobom, z ktorého by vyplývali preskúmateľné právne úvahy odvolacieho súdu a odôvodnenie nesprávnosti argumentácie Sťažovateľa...

Konštatovanie Porušovateľa, že „z vykonaného dokazovania vyplýva, že cena účtovaná žalobcom za odber 1 m³ povrchových vôd nedosahovala ani po jej doúčtovaní sumu stanovenú cenovými predpismi ako maximálnu pre sporné obdobie“ je z pohľadu stanovenia konkrétnej sumy rozsahu bezdôvodného obohatenia irelevantné...

Porušovateľ sa v odôvodnení Napadnutého rozsudku vôbec nevysporiadal s podstatnou argumentáciou Sťažovateľa konštatujúcou irelevantnosť auditu účtovnej závierky Dodávateľa z pohľadu stanovenia rozsahu bezdôvodného obohatenia... Predmetnú argumentáciu Sťažovateľa v odôvodnení Napadnutého rozsudku dokonca ani neuviedol.

Nepreskúmateľným je tiež odôvodnenie nevyhovenia návrhu Sťažovateľa na pripustenie dovolania spočívajúce iba v krátkom konštatovaní, že nejde o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu. Keďže v rozhodovacej činnosti Porušovateľa nebola doposiaľ riešená otázka zásadného právneho významu implicitne vyplývajúca z odvolacej argumentácie Sťažovateľa..., bol Porušovateľ povinný vysloviť prípustnosť dovolania, resp. v prípade nepripustenia dovolania preskúmateľným spôsobom objasniť nedôvodnosť prípustnosti dovolania.

... Sťažovateľ konštatuje taktiež arbitrárnosť Napadnutého rozsudku pri výklade a aplikácii ustanovení § 451 a § 458 ods. 1 Občianskeho zákonníka, ako aj extrémny nesúlad medzi právnymi závermi konštatovanými Porušovateľom v Napadnutom rozsudku a skutkovými zisteniami vyplývajúcimi z vykonaného dokazovania, z ktorých nevyplýva preukázanie vynaloženia nákladov Dodávateľa na dodávky Vratnej povrchovej vody Sťažovateľovi v roku 2002 v rozsahu sumy 176.141.433,60 Sk.

... je zrejmé taktiež procesné pochybenie Porušovateľa pri posudzovaní zákonnosti postupu súdu prvého stupňa pri zisťovaní skutkového stavu (uznanie relevancie Správy o rozbere ako aj Správy audítora ako dôkazov relevantných a postačujúcich pre stanovenie sumy bezdôvodného obohatenia, akceptovanie nevykonania znaleckého dokazovania) ako aj pri rozhodovaní o Sťažovateľovom Odvolaní (neakceptovanie Sťažovateľom uplatneného odvolacieho dôvodu v zmysle § 205 ods. 2 písm. d) OSP a § 205 ods. 2 písm. a) v spojení s ustanovením § 221 ods. 1 písm. h) OSP) ako aj pri nepripustení dovolania. ...

... Sťažovateľ namieta, že Napadnutým rozsudkom bolo porušené taktiež jeho základné právo vlastníť majetok a základné právo na ochranu majetku garantované čl. 20 ods. 1 Ústavy SR a právo na pokojné užívanie majetku vyplývajúce z čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru, pričom na základe nadobudnutia právoplatnosti a vykonateľnosti Napadnutého rozsudku došlo k vzniku povinnosti Sťažovateľa uspokojiť peňažný nárok Dodávateľa a tým k dovršeniu zásahu do majetkovej sféry Sťažovateľa.

Podľa názoru Sťažovateľa Najvyšší súd Slovenskej republiky rozhodol na podklade záverov, ktoré sú arbitrárne a zjavne neopodstatnené...»

Sťažovateľ navrhol, aby ústavný súd na základe dôvodov uvedených v sťažnosti nálezom takto rozhodol:

„Základné právo sťažovateľa S., a.s. na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, spis. zn. 3Obo/32/2009, zo dňa 16. decembra 2009 porušené bolo.

Základné právo sťažovateľa S., a.s. podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a právo podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, spis. zn. 3Obo/32/2009, zo dňa 16. decembra 2009, porušené bolo.

Zrušuje sa v celom rozsahu rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, spis. zn. 3Obo/32/2009, zo dňa 16. decembra 2009, a vec sa vracia Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky na ďalšie konanie, aby v nej znovu konal a rozhodol.

Najvyšší súd Slovenskej republiky je povinný uhradiť sťažovateľovi S., a.s. do 15 dní od doručenia tohto nálezu trovy konania na účet advokátskej kancelárie B., s.r.o., B.“

Sťažovateľ zároveň navrhol, aby „... Ústavný súd SR postupom podľa ustanovenia § 52 ods. 2 Zákona o Ústavnom súde rozhodol o dočasnom opatrení, ktorým odloží vykonateľnosť a pozastaví účinky napadnutého právoplatného rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, spis. zn. 3Obo/32/2009 zo dňa 16. decembra 2009, v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Bratislave, spis. zn. 3Cb 211/04-281 zo dňa 26. novembra 2008 a uloží podniku S., štátny podnik,... aby sa dočasne zdržal oprávnenia priznaného mu napadnutým právoplatným rozhodnutím.“

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každú sťažnosť predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti sťažovateľa. Pri predbežnom prerokovaní každej sťažnosti ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jej prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia sťažnosti vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, sťažnosti, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné sťažnosti alebo sťažnosti podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj sťažnosti podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania.

Podľa § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde sťažnosť nie je prípustná, ak sťažovateľ nevyčerpal opravné prostriedky alebo iné právne prostriedky, ktoré mu zákon na ochranu

jeho základných práv alebo slobôd účinne poskytuje a na ktorých použitie je sťažovateľ oprávnený podľa osobitných predpisov.

Sťažovateľ vo svojej sťažnosti uviedol, že proti napadnutému rozsudku najvyššieho súdu podal v zákonnej lehote dovolanie, o ktorom najvyšší súd ku dňu podania ústavnej sťažnosti nerozhodol. Sťažovateľ je však toho názoru, že „... vzhľadom na skutočnosť, že ústavná sťažnosť nie je časovo neobmedzeným prostriedkom nápravy, Sťažovateľ podáva ústavnú sťažnosť podľa čl. 127 Ústavy SR. Sťažovateľ preto v súlade s ustanovením § 53 ods. 2 Zákona o Ústavnom súde žiada Ústavný súd SR, aby sťažnosť Sťažovateľa neodmietol pre nedostatok právomoci Ústavného súdu SR, keďže v danej veci existujú dôvody hodné osobitného zreteľa spočívajúce na tej skutočnosti, že z doterajšieho štádia dovolacieho konania nie je zrejmé, či dovolací súd posúdi dovolanie ako prípustné.“

Ústavné súdnictvo a právomoc ústavného súdu sú vybudované predovšetkým na zásade prieskumu vecí právoplatne skončených, v ktorých protiústavnosť nemožno napraviť iným spôsobom, teda predovšetkým procesnými prostriedkami vyplývajúcimi z príslušných procesných noriem (zákon č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov). Ide o jeden zo základných princípov, ktoré ovládajú konanie pred ústavným súdom, a to o princíp subsidiarity.

Ústavný súd preto zaujal názor, že v prípade podania mimoriadneho opravného prostriedku (dovolania) a súbežne podanej ústavnej sťažnosti je táto sťažnosť považovaná za prípustnú až po rozhodnutí o dovolaní. Pritom lehota na podanie ústavnej sťažnosti bude považovaná za zachovanú aj vo vzťahu k predchádzajúcemu právoplatnému rozhodnutiu (porovnaj rozsudok Európskeho súdu pre ľudské práva vo veci Bulena a spol. verzus Česká republika a rozhodnutie uverejnené v Zbierke nálezov a uznesení Ústavného súdu Českej republiky vo zv. 29/uznesenie č. 3 a pod.).

Vzhľadom na tieto skutočnosti sa ústavný súd podanou sťažnosťou meritórne nezaoberal, ale ju podľa zásady ratio temporis odmietol ako neprípustnú pre predčasnosť podľa § 53 ods. 1 v spojení s § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 22. apríla 2010